

at det er en svag Regering, men dersom den vilde optage en reel Forhandling vedrørende Statens Udgifter og Indtægter i Forbindelse med Spørgsmaalet om Lovændringer, der kunde lette de økonomiske Vilkaar ude i Kommunerne, vilde den nuværende Regering som en hvilken som helst anden Regering, der gjorde det samme for Tiden, blive stærk. Det er Situationen, som den foreligger, og derfor maa jeg gøre den højt-ærede Finansminister opmærksom paa, at naar han hævder, at der ikke fra Statens Side kan gøres noget overfor Kommunerne, saa beror det paa en fuldkommen Misforstaaelse. Spørgsmaalet er bare, om man vil tage op til Revision de Love, som giver Anledning til, at væsentlige Udgifter tynger Kommunerne.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds erklærede at her drejede det sig ikke om at skaffe nye Indtægter til at dække Udgifterne ved Nedsættelse af Takster og lignende, her drejer det sig om at bringe Driftsudgifterne ned. Hvis det ærede Medlem fulgte lidt med i, hvad der foregaar indenfor Statsbanerne, hvad der maaske er vanskeligt for det ærede Medlem, vilde han vide, at der udfoldes overordentlig kraftige Bestræbelser for at sætte Udgifterne ned, og at disse Bestræbelser ogsaa i indeværende Aar, da Indtægterne er gaaet saa stærkt ned, har vist sig overordentlig fremmende paa det samlede økonomiske Resultat. Men jeg forstaaer altsaa, at det ærede Medlem ikke ønsker, at Jernbanernes Underskud skal forøges ved Takstnedsættelser. Deri er jeg ganske enig med ham. Men jeg tror heller ikke, at man ved ny Beskatning kan dække et større Underskud ved Jernbanerne. Det gælder om, at de saa vidt muligt er i Stand til at bære sig selv. En Nedsættelse af Taksterne, der forøger Underskuddet, saaledes at dette skal dækkes af Skatter eller af Laan, vil jeg ikke gaa med til. Det vil jeg anse for en uforansvarlig økonomisk Politik. Skatnedsættelser, der blot medfører Belastning paa et andet Omraade indenfor Staten, tror jeg ikke vi skal gaa med til i Øjeblikket. Det vilde føre os den gale Vej.

Det var egentlig en ganske interessant Udtalelse, det ærede Medlem fremkom med om Kommunerne. Jeg havde sagt, at det var ikke Staten, der regerede Kommunerne, og det, forstaaer jeg, var det ærede Medlem ogsaa klar over, omend man ikke skulde tro det efter hans første Udtalelser. Men det ærede Medlem sagde saa, at Staten ved

Lov kan nedsætte Udgifterne for Kommunerne. Der kan kun være et eneste Lovgivningsomraade, der, saa vidt jeg kan se, kan komme til at betyde noget i saa Henseende, nemlig den sociale Lovgivning. Det er altsaa det ærede Medlems Mening, at naar der skal fremskaffes Besparelser og Nedsættelser ved Lovændringer, skal vi angribe de sociale Udgifter? Jeg antydede, da jeg første Gang havde Ordet, at man kunde stille to Ting op imod hinanden: Militærundergifterne og de sociale Udgifter, og spurgte, hvad man vilde tage først. Efter det foreliggende er jeg ganske klar over, hvad det ærede Medlem vil tage først. Det ærede Medlem kan neppe tænke sig at røre ved Militærundergifterne, i hvert Fald at dømme efter hans Udtalelser, men de sociale Udgifter kan nedsættes, der kan Stat og Kommune spare, der bør vi gribe til. Jeg er fuldkommen uenig med det ærede Medlem i dette Synspunkt, og hvis det ærede Medlem kun har til Hensigt at gøre Propaganda mod de sociale Udgifter, tror jeg ikke, han faar Held med Resultatet. Nedskæring kan imidlertid blive nødvendig, og det er sikkert, at vi kan trænge til at faa Udgifterne sat ned. Men der, hvor de sociale Udgifter har hjemme, skulde blive det sidste Sted, hvor det blev nødvendigt at skære ned. Mange Steder kan der tages forud; jeg anviste saaledes det ærede Medlem et Omraade, hvor der uden nogen som helst Skade for vort Lands Økonomi og vort Folks økonomiske, aandelige og moralske Liv kan nedskæres, nemlig Militærundergifterne. Vil det ærede Medlem mene, at de skal holdes paa det samme Stade, eller vil han være med til at arbejde for, at der paa den Finanslov, der skal vedtages i denne Maaned, kan komme saadanne Besparelser paa dette Omraade, at Staten derved kan siges at have bragt sine Udgifter betydeligt ned. Hvis det ærede Medlem kunde give Tilsagn i saa Henseende, vilde han sikkert glæde mange flere end mig.

Piper: Det ærede 17de tingvalgte Medlem udtalte, at man ikke kunde anke over de foreliggende Lovforslag, saaledes som jeg har gjort, for vi havde jo en Arveafgift og en Indkomst- og Formueskat, og det Parti, jeg tilhører, havde været med til at stemme for disse Love. Det er ganske rigtigt, vi har været med til at stemme for de Love, men det var under andre pekuniære Forhold, end vi nu har, og den Gang Lovene blev vedtaget, var det en udtrykkelig Forudsætning, at man skulde sætte